

Júlia Mrmusová, 17 rokov, Čadca

Každý človek, ktorý chce niečo dosiahnuť, má svoje priority. Ani ja som nebola výnimkou. Moja jediná priorita, ktorá mi neustále behala po rozume, bola utiecť z domova. V skutočnosti to nebol pravý domov, v podstate to bol len alkoholom zatuchnutý dvojizbový byt, ktorý mi slúžil iba ako nocľaháreň. V tomto byte nebývala ani úplná rodina, len ja a môj biologický, večne opitý otec. No vždy nebol taký. Keď ešte žila moja mama, jeho žena, ktorú nesmierne miloval, bolo všetko inak. Bývali sme v krásnom murovanom dome voňajúcom po čerstvých opelených kvetoch, plnom dobroty, nehy a lásky. Finančné vysporiadanie nepredstavovalo v tomto dome žiadny problém. Mala som naozaj všetko, o čo som poprosila. Rovnako v našej rodine neexistovali hádky, či už medzi mnou a rodičmi alebo medzi manželmi navzájom.

No ako všetci poznáme, nikdy nie je všetko podľa našich predstáv a osud hrá s nami hru s náročnými prekážkami. V mojom živote nastal veľký zlom, keď zomrela mama na rakovinu. Doktori neskoro začali s liečbou a to už nebolo účinné. Už jej nebolo pomoci. Po pohrebe sa otec psychicky zrútil a začal s pitím alkoholu. Po užití týchto návykových látok síce „zabúdala“, no začínal byť postupom času čoraz viac agresívny. Facky smerované na moje líca boli na dennom poriadku.

Z práce ho kvôli opitosti vyhodili a problémy začali časom čoraz viac narastať. Za štyri mesiace sme sa tak zadĺžili, že sme museli predať domov.

Môj domov, kde som vyrastala.

Kde som mala spomienky.

Kde som cítila matkinu lásku.

Všetko sa zhoršovalo. Úlohu živiteľa rodiny som musela prevziať ja, keďže otec toho už dávno nebol schopný. Popri študovaní na strednej škole som si našla brigádu, ktorá nás skromne uživila. Snažila som sa byť silná, no otcovo správanie ma v tom žiadnym spôsobom nemotivovalo. Bolo mu jedno, že potrebujem nové nohavice, pretože tie staré boli natoľko zodraté, že sa nedali nosiť. Všetko sa stále točilo len okolo jeho alkoholu. Ak nemal jediný deň nejaký lieh, trestal ma.

Každý deň bol čoraz horší. Peniaze z brigády nám nestačili na chod domácnosti a splácanie nájmu, pretože všetko išlo na jeho potrebu, ktorou bol, samozrejme, alkohol. Posledná bodka toho všetkého nastala, keď zrušili firmu, kde som brigádovala ako upratovačka.

Už nebol žiadny zdroj príjmu. Presne pred tromi dňami nastala situácia, pri ktorej pretiekol môj pohár trpezlivosti a vtedy som začala rozmýšľať nad útekem. Vyše pol roka

som tolerovala otcove vyhrážky, ponižovanie, dokonca aj fyzické násilie. Ale to, čo spravil vlastnej dcére, mu nikdy neodpustím. Ako obyčajný deň, aj v tento deň som sa pripravovala do školy. Keďže som žiačkou tretieho ročníka, učivo neustále naberalo, či už na intenzite alebo na náročnosti.

Akurát som bola ponorená do úlohy z matematiky, keď môj sluch zareagoval na tresknutie dverí a moje telo ležiace na posteli podskočilo. Už vtedy som vedela, že otec nie je sám a že si niekoho zo sebou dovedol. Myslela som si, ako vždy, že to je len jeho kamarát z krčmy, no mýlila som sa. Do mojej izby vstúpil otec s vysokým mužom okolo tridsiatky.

„To je ona,“ ukázal na mňa ukazovákom. Neznámy si ma celú prezrel asi trikrát a otočil sa na otca, ktorému podával niekoľko stoviek. Otec potom bez slova odišiel, pričom nezabudol zavrieť dvere. Nechápala som, v akej situácii sa nachádzam. Neznámy podišiel k mojej posteli, na ktorú si následne sadol. Zošit z matematiky odhodil na zem a pritlačil sa na mňa. Začal ma bozkávať a vyzliekol mi tričko.

„Čo si to dovoľujete?!“ moja ruka neznámemu uštedrila štipľavú facku. Neznámy si zasiahnuté miesto behom sekundy chytil a zamračil sa.

„Prestaň sa vzpierať, tvojemu otcovi som zaplatil, tak teraz zaplať ty!“ nahnevane pokračoval v činnosti, pri ktorej skončil. Všetko mi pri tej vete došlo. Otec predal moju hrdosť, len preto, aby mal za čo kúpiť fľašu alkoholu. Predal ma za pár stoviek! Vlastný otec... Od tej chvíle bol pre mňa mŕtvý a preto ma už nič nedržalo ostať v tomto byte. Sklamal ma na plnej čiare a určite si nezaslúžil takú tolerantnú dcéru, ako som bola ja. Keď neznámy po „všetkom“ odišiel, bolo mi zo seba rovnako na zvracanie, ako z otca. Stačil mi len pohľad na steny bytu, vytiahla som kufor spod postele a nahádzala tam všetci veci nachádzajúce sa v mojej izbe.

„Ahoj Oliver, to som ja Timea. Ušla som z domu a nemám kam ísť, nenájdeš pre mňa niečo na pár dní?“ mobil som mala priložený k uchu a kufor na kolieskach som ťahala za sebou. Oliver mi sľúbil, že keď budem potrebovať pomoc, môžem sa na neho obrátiť. Zo začiatku som ho nechcela využívať, predsa je len jediný kamarát, ktorý vie, v akej situácii sa nachádzam a je natoľko trpezlivý, že ma stále oslovuje titulom kamarátka.

„Čo ti spravil? Vyzeráš strašne,“ objal ma hneď, ako som sa ocitla pred hlavnými dverami jeho domu.

„Spravil zo mňa lacnú ženu. Už to nevládzem ďalej tolerovať.“ Prvá slza stiekla po líci a zastala na jeho károvanej košeli. Upokojoval ma slovami *to bude dobré, budeš v poriadku*, čo naozaj fungovalo a keď som sa konečne pozviechala, ukázal mi moju skrýšu.

Prešli sme spoločne cez záhradu a zadným vchodom zostúpili schodmi do pivnice. Z kamenných stien šla mierna zima, všade boli poličky s kompótmi, vínom, pri ktorom sa mi obrátil žalúdok, suroviny, ktoré museli byť v chladnom prostredí, aby nepodľahli skaze, no aj tak som sa cítila útulnejšie, ako v tom strašnom byte. Kufor, ktorý mi zobral už pred vchodom, ťahal do pravého kúta za jednu poličku. Keď som nazrela ponad jeho chrbát, môj zrak sa upriamil na matrac s dekou a vankúšom. Povedal, že rodičia nevedia o tom, že sa tu nachádzam, ale že tu môžem zostať, koľko len budem potrebovať. Na znak vďaka som ho opäť silno objala a zo zdvorilosti poďakovala. Oliver musel odísť, tak ma tam nechal samú.

Nevadilo mi to. Tento deň ma natoľko vyčerpal, že hneď, ako moje telo putovalo na matrac pod deku, zaspala som.

Na druhý deň ráno som našla vedľa seba chlieb s maslom a šunkou. Určite mi to doniesol Oliver, za čo mu budem musieť znova poďakovať. Raňajky putovali do môjho žalúdka a konečne som sa cítila lepšie. Do školy som sa rozhodla nechodiť, pretože by ma tam možno čakal ten človek s titulom biologický otec a s ním sa už nikdy v živote nechcem stretnúť.

Aby som na seba neupriamila žiadnu pozornosť a aby Oliverovi rodičia nezistili, že sa tu ukrývam, vytiahla som si knihu a v tichosti čítala. V pivnici bola tma, jediný zdroj svetla pochádzal z baterky, ktorú som našla pri poličke s kompótmi, no aj to mi vyhovovalo, keďže mám radšej tmu ako svetlo. A to už veľmi dlho, začalo to asi približne v časoch, keď mi bolo desať. V noci som chodievala potajomky pozerieť nočnú oblohu alebo bolo u mňa zvykom schovávanie na tmavej povale. Moji rovesníci nezdíľali rovnaké pocity, ale mňa to neodrádzalo.

Povedala som si, že kamarátov nepotrebujem. Teda okrem Olivera. Ten bude navždy môj doživotný hrdina.

Ako som tak nad ním rozmýšľala, otvorili sa s vrzgotom staré, mohutné, drevené dvere. Vďaka reflexu na prvotné zdesenie som nohy pritiahla až k tvári a úplne prestala dýchať.

Bála som sa, že moja prítomnosť bola objavená. S napätím som čakala, čo sa bude diať.

Vo dverách sa objavila blondávä hlava, na ktorej sídlil úsmev od ucha k uchu a pozeral sa na mňa rozžiarený pár zvedavých očí.

„To som len ja, Tim. Nemusíš sa báť,“ tep srdca sa mi vrátil do normálneho rytmu a s hlavou som si vydýchla.

„Myslela som si, že ma tvoji rodičia našli.“

„Usúdil som to z tvojho pohľadu,“ prikývol s úsmevom. Zabával sa na mne. A nečudovala sa mu. Ved' už len pohľad na mňa musel stáť za to.

Obrovské kruhy pod očami sfarbené fialovo-tmavým tieňom, červené oči od nedostatku spánku, strapaté neupravené mastné vlasy a dokrčené tričko s nohavicami mi na kráse dvakrát nepomáhali. Skôr naopak. Vyzerala som ako práve tá postavička z hororu, pre ktorú strašidelný príbeh nemá práve najlepší koniec.

„Tu máš obed. Teraz musím ísť na tréning, ale večer ťa prídem pozrieť.“ Položil mi do lona tanier s mäsom a zemiakmi a pomaly sa otáčal. Zdvorilo som mu poďakovala, opäť, a on sa rozlúčil.

Ostala sama.

Len ja a moje myšlienky.

Pokojne som zjedla obsah taniera. O malú chvíľku sa objavil problém zvaný potreba vylúčenia.

Keď som v noci potrebovala vylúčiť strávené zvyšky, bol to menší problém, keďže všetci spali.

No teraz to bolo inak. V popoludňajších hodinách boli Oliverovi rodičia už dávno doma z práce.

No taktiež som to nemohla v sebe držať do nekonečna. V mojej mysli zvíťazila kolónka s názvom *risk*. Postavila som sa na nohy a pomaly podchýlila dvere od pivnice.

Porozhliadla som sa vôkol záhrady, či je vzduch čistý.

Na moje nešťastie sa na záhrade nachádzala Oliverova matka, ktorá vešala mokrú bielizeň na špagáty.

Mala som v pláne dvere zavrieť čo najtichšie, no to vôbec nebolo možné, keďže tieto dvere nevideli olej už viac ako dvadsať rokov.

Ozval sa vrzgot, ktorý upriamil na môj smer tetinu pozornosť.

„Je tam niekto?“ ozvalo sa zvonku, spoza už zavretých dverí.

Do pekla! Rýchlo som prebehla do mojej dočasnej skrýše a zobrala do ruky tašku s najnutnejšími vecami, čo som mala zo sebou. Kufor som sa rozhodla tam nechať.

Za dverami sa ozývali približujúce sa kroky. Srdce mi bilo ako splašené. Ak dnes nezomriem na infarkt, tak potom už nikdy...

Schovala som sa za poličku vedľa dverí a zatajila dych. Dvere sa pomaly s vrzgotom otvárali, v malom obdĺžniku zvonku predierajúceho sa svetla cez dvere sa objavil tieň útlej stredne vysokej postavy, ktorá vošla do pivnice.

„Je tu niekto?“ opýtala sa opäť rovnakú otázku ako pred pár sekundami a smerovala do najtmavšej časti pivnice.

Teraz bola moja možnosť utiecť. Tašku, ktorú som zovierala silno v pravej ruke som prešvihla cez rameno a vybehla von na záhradu.

Neobzerala som sa. Utekala som tak rýchlo, ako moje nohy dokázali utekať.

Vyšla som z Oliverovho pozemku a naďalej bežala dole cestou.

Bežala som dlho.

Únavne.

Trhane.

Bolestivo.

Bežala som, akoby to bola tá posledná vec, ktorú by som mala v živote urobiť.

Bežala som do neznáma, nevedomá o tom, čo ešte prežijem.

Rozhodla som otvoriť vstupnú bránu do života plného nových vecí, ktoré preskúmam.

Rozhodla som sa zabudnúť na minulosť a zabehnúť do budúcnosti.

Bez otca.

Bez problémov.

Bez výčitiek.

Vtedy som ešte nevedela, ako dopadnem.

Verila som, že všetko sa zmení.

Bežala som dovtedy, pokiaľ som nepocítila silný tlak v hlave, ktorý zapríčinil náhle spomalenie.

Nemohla som chytiť dych, preto som svoje telo prehla do predklonu a pridržovala som sa rukami nad kolenami pre lepšiu stabilitu. Nohy sa mi triasli a nemala som síl držať rovný postoj.

Srdce som ostro cítila v hornej časti hlavy a môj zrak nedokázal zaostriť. Videla som len rozostrené predmety, ktoré postupne tmavli, až nakoniec neboli vidieť vôbec.

Hlava sa mi zakrútila a moje telo sa ocitlo s betónovou tvrdou cestou. Silný náraz som pocítila až po chvíli. Moje reflexy ma začali opúšťať a ja som nebola schopná vnímania....

Zobudila som sa v neznámom prostredí. Obhliadla som si miesto, v ktorom som sa nachádzala.

Tmavá, obrovská, nedostavaná, tehlová budova v začínajúcom rozpade zívala prázdnotou. Namiesto okien boli nabité do dier dosky rôznych tvarov z dreva kvôli obmedzeniu úniku tepla do vonkajšieho prostredia. Budova nebola rozdelená na miestnosti, či

izby, nachádzala sa tu len jedna priestranná hala, ktorá bola zariadená kusmi nábytku, ktoré pravdepodobne neznámi našli na smetisku.

Uvedomila som si, že ležím v starom zatuchnutom spacáku, oproti mne dohorieva malá vatra a za vatrou sedí starší neupravený pán. Vlasy už skoro šedivé mal skryté pod starou čiapkou, dlhou desivou bradou pripomínal neupraveného Santa Clausa, menčestráky spolu so zalátanou bundou na ňom viseli ako na kostre. Oči zeleného odtieňu mu spod zarasteného obočia vykúkali zvedavým pohľadom a pery držal v rovnej línii.

„Prepáčte, že som vám tu vtrhla a obrala vás o vaše miesto pre spánok...“ síce som nevedela, kde som, no mala som ostré výčitky svedomia.

Jeho reakcia ma prudko zarazila. Myslela som si, že bude zúriť, no on sa začal smiať.

„Ako moc si si udrela hlavičku, maličká,“ prehovoril chrapľavým hlbokým hlasom.

„O čom to hovoríte?“ neveriacky som nad jeho nevhodným správaním nadvihla obočie.

„Pred dvoma hodinami som ťa našiel ležať pri ceste.“ Prehovoril už opäť so zamrznutou mimikou tváre.

Spomenula som si na svoj útek. Náhle mi všetko začalo zapadať ako puzzle, všetko zrazu dávalo svoj zmysel.

Povrtela som sa vôkol seba. Hmatom som chcela nájsť svoju tašku s najnutnejšími vecami, no nenachádzal sa pri mne.

„Prosím vás, neviete náhodou, kde mám ruksak?“ pozrela som sa opäť na človeka oproti mne, ktorý ma pravdepodobne zachránil.

„Keď som ťa našiel, maličká, pri sebe si už nemala nič. Pravdepodobne ťa stihli okradnúť ostatní.“

„Ostatní?“ zopakovala som neveriacky posledné slovo.

„Maličká, odpadla si presne v centre miesta, kde sa zbiehajú bezdomovci, takže nie je vôbec prekvapivé, že ti ho niekto počas tvojho nevedomia potiahol.“ Mykol plecami a otvoril si konzervu, pravdepodobne so šošovicou.

Mala som chuť plakať, nadávala som si sama pre seba, aj pre svoju hlúposť, no pred ním som si zachovala kamennú tvár. Všetky moje doklady, peniaze a oblečenie je teraz v rukách nejakého hlúpeho bezdomovca. Vlastne, aktuálne som ním aj ja, takže k tejto skupine patrím a nemala by som na nich nadávať. Vďaka tomuto pánovi som pravdepodobne neumrzla k smrti, aj keď by to v tejto situácii bolo najjednoduchšie riešenie.

„Každopádne ďakujem za vašu dobrotu, do konca života vám to nezabudnem,“ prehovorila som po chvíli. Prikývol a ďalej jedol.

„Ako si sa dostala do tejto časti mesta, kde žiadne dieťa nezablúdi?“ spýtal sa pokým prežúval jedlo z konzervy.

„V posledné dni sa toho veľmi veľa udialo a moje myšlienky, moja duša je tak zmätená a nemožná, že by jej vôbec nevadilo, keby srdce prestalo biť a mozog prestal vykonávať svoju prácu,“ mykla som plecami.

„To sú veľmi silné slová na tak mladé dievča ako si ty, maličká,“ ukázal na mňa svojou pokrivenou lyžičkou.

„Každopádne vás nechcem viac obťažovať,“ odpínala som postupne zips na starom zošúchanom spacáku.

„Tvoja prítomnosť mi vôbec neprekáža, práveže naopak, som rád, že si tu...“ zasmial sa.

„Ďakujem vám za vašu zdvorilosť, no nechcem vás okradnúť o to málo, čo máte,“ poukazovala som hlavne na jeho spacák a miesto pri ohni.

„Keď myslíš, maličká. Tvoje rozhodnutie budem rešpektovať. No stále ti budem tvrdiť, že som rád, že som konečne spoznal v tejto štvrti normálneho človeka,“ pousmial sa.

„Ako je to možné?“ nechápavo mi obočie vystúpilo vyššie na čele.

„Všetci ostatní, čo tu sú neprežijú bez alkoholu a 'fetu' ani jeden deň. No ja som celkom odlišný od nich. Snažím sa nespádnúť na to najväčšie dno, aj keď si myslím, že som od neho nie moc ďaleko.“ Zasmial sa sám pre seba. Naozaj som to na ňom cítila. Síce bol celý špinavý a zarastený, ale oči mal čisté a úsmev pokojný a zdravý.

„Nechcem byť nezdvorilá, ale môžem sa spýtať, ako ste sa tu dostali?“ skúsila som sa ho, nakoľko moja zvedavosť bola na bode varu.

„Pred pár rokmi som bol vážny podnikateľ. No dostal som sa do nepekných problémov a moja firma skrachovala. Žena sa so mnou rozviedla a zobrala so sebou aj naše deti. Keby si vedela, aká zúfalosť vo mne vrela. Nedokázal som si nájsť zamestnanie a prišiel som aj o strechu nad hlavou kvôli nesplácaniu bytu a alimentov. No a to je dôvod, prečo som tu,“ jeho nebeský čisté oči ma prepaľovali priamo do duše.

„Nechcem vám hovoriť tie zaužívané frázy ako: Mrzí ma, čo sa vám prihodilo alebo Tak to je mi ľúto. Chceme vám povedať, že ste dobrý človek a aj keď ste už skoro na úplnej nule, nemôžete prestať bojovať. Snažte sa už len kvôli svojim deťom. Kvôli ich láske k vám. Možno sa vám to nepodarí na prvý raz, ale to neznamená, aby ste prestali. Sľúbte mi, prosím vás, že sa o to pokúsite a nevzdáte to.“ Cítila som, že mojou odpoveďou bol zaskočený, no na znak súhlasu prikývol.

„Síce si maličká, ale uvažovanie máš dospelého človeka. Ďakujem,“ usmial sa a žmurkol.

Rozhodla som sa odísť. Nechcela som ho odoberať o súkromie, spacák mal len jeden a aktuálne noci boli kruté. Vedela som, že mu bezo mňa bude lepšie, alebo aspoň komfortnejšie. S úsmevom som mu na rozlúčku zakývala a prešla cez okno von z budovy.

Bez môjho ruksaku s najdôležitejšími vecami, bez ktorých by si človek len ťažko predstavil fungujúci život, som sa vybrala tmavými ulicami v nebezpečnej mestskej štvrti hľadať miesto, ktoré by sa mohlo stať mojím príbytkom na blížiacu sa krutú noc.

Po pár hodných a márných chvíľach hľadania a stretnutia rôznych typov ľudí moje telo nezvládlo ďalší nával fyzickej aktivity a preto som sa rozhodla, že pokračovanie v hľadaní adekvátneho miesta je zbytočné. Na okraji mesta, ktoré hraničilo s lesom, sa nachádzala rieka. Ponad riekou sa týčil starý drevený most, ktorému by sa zavd'ačilo pár rekonštrukciami.

V posledných dňoch naše mesto trápila zvýšená hladina rieky kvôli zvýšeným počtom zrážkam. Preto medzera medzi mostom a vodou bola naozaj minimálna. Rieka sa zúrivo búrila o brehy z oboch strán akoby sa snažila dostať až na druhú stranu zemského povrchu.

Mierne mláky vody z dažďov, ktoré zúriva rieka nezmietla z mosta, sa v mesačnom svite odrážali a vytvárali lesklý povrch.

Takmer ihneď fascinovaná tým obrazom, ktorý uzreli moje oči som sa rozhodla, že cez to magické miesto musím prejsť. Most bol zahradený len s jednej strany, čo mu pomáhalo vytvárať ešte viac rozprávkový dojem. Bez dychu som vkročila na drevenú dosku, ktorá od zanedbanosti zavrzgala, no to ma neodradilo sa zastaviť, ale pokračovať ďalej.

Voda na dreve nadobúdala tuhé skupenstvo a zároveň klzkú konzistenciu kvôli zníženým teplotám v poslednom zimnom období.

Stále opatrne a v napätí som prechádzala z mosta do tajomného lesa a tajne dúfala, že tam nájdem malú chatku, v ktorej by som mohla prečkať noc.

Kvôli čiernym hustým oblakom som nevidela jediná hviezdu na nebi a jediný zdroj svetla pochádzal práve z mesiaca, ktorý sa snažil predrat' cez oblaky.

Doska pod nohou zavrešťala viac ako tie doteraz, čo vo mne nadobudlo ešte viac neistoty. Chcela som z nepríjemnej dosky prestúpiť na ďalšiu, keď sa podo mnou ozvalo puknutie. Následne sa za puknutím ozval praskot a doteraz pevné drevo sa prelomilo na dve polovice, čím vytvorilo dieru, cez ktorú som spadla a nestihla sa zachytiť o drevenú konštrukciu. Prepadla som sa priamo do nebezpečne studenej a zúriacej vody. Bola som načisto bezbranná a tak malá voči tomu vodnému komplexu.

V tej chvíli som vedela, že nie je cesty späť a že je definitívny koniec. Že už nie je prečo snažiť sa.

Už som nemala viac síl udržať sa nad hladinou, bola som priveľmi vyčizená a prúd prisilný. Akoby som bojovala s veternými mlynmi ako Don Quijote v rytierskom románe.

Hlava spolu s telom kleslo pod vodu a vzduch v pľúcach sa mi míňal. Posledné sekundy mi ubiehali priveľmi pomaly. V mysli sa mi premietol celý život v skratke a ja som si uvedomila, že už nemám o čo bojovať, keďže som prišla naozaj o všetko. Vedela som, že táto cesta bude najlepšia, aj keď bola sprvu neplánovaná.

Môj rozum si uvedomil, že na tomto svete neostal nikto, kto by mi mohol pomôcť. Tak moc som chcela cítiť mamin dotyk a jej láskyplné pohladenie. Tajne som dúfala, že čoskoro sa s ňou stretnem.

Hornými a dolnými končatinami som prestala metať, ústa a oči som zavrela.

Nie každý život človeka sa musí skončiť šťastným koncom a ten môj bol toho správnym dôkazom. Niekedy je lepšie odísť ako sa celý život trápiť a žiť v bolesti. Zistila som, že všetko dobré raz pominie, nič nie je večné. A tak rovnako nadišla aj moja chvíľa.

Posledné sekundy môjho utrápeného života pomynuli.

Nadišiel môj čas odchodu, telo sa prestalo hýbať a moje srdce prestalo biť...